

ка се залепи на езика му и го ухапа. Той затвори уста и се притисна до баща си.

Из пътя вече нищо не се виждаше. Снежинките замрежиха и конете, и те от черни станаха бели. Каруцата започна по-бавно да се търкаля. И преди да стигнат до сухата река, снегът наваля до две педи.

— Татко, близо ли е вече нашето село? — и гласът му прокътна из заснеженото поле като ясно звънче.

— Още малко и ще стигнем. Майка ти е натрупала дебели дърва в огнището и ни чака.

Иванчо се притисна до баща си и се остави снегът да го бие по лицето. Каруцата мина покрай голямо дърво, но Иванчо не можа да види натрупания сняг по голите му клони. Стана му топло в кожуха и му се приспа. В белия мрак излая овчарско куче и той трепна. Помисли си, че вълци вият, разсъни се и плътно се притисна до баща си. Заслуша се в пъшкането на конете, домъчня му за мама и рече на баща си:

— Мама сега седи край огъня и ни чака!

Каруцата затъна в снежна преспа, измъкна се и радостно забърза към селото. Когато влязоха в двора, и конете спреха пред къщната врата, Иванчо чу радостния глас на майка си, изправи се в кожуха и извика:

— Мамо, ние вече си дойдохме! Снегът малко остана да ни затрупа. Чухме вълци да вият!

Майка му протегна ръце над ритлите, прегърна го и го отнесе на топло в къщи. В огъня пръщяха дъбови щепеници, а буйният им пламък осветляваше цялата стая. Иванчо седна в къта, простря ръчичките си към огъня и изчурулика:

— Мамо, всичките ниви побеляха!

— Дядо Господ и за тях е помислил, синко! Загър-

